

der ligeledes ved Licensens Meddelelse kan paalægges en Pligt til ikke at indføre Genstandene fra Ulandet. Endelig kan en Licens gives for et begrænset Tidsrum eller for hele den resterende Patenttid.

Med Hensyn til de „Vilkaar“, der om fornødent vil være at fastsætte af Patentkommissionen for Licensens Meddelelse, bemærkes, at herved først og fremmest sigtes til den Erstatning, der som Regel i Form af periodevis forfaldende Afgifter (royalties) vil være at udrede til Patenthaveren for Patentets Udnyttelse, og som kan fastsættes til bestemte Summer eller i Forhold til den Benyttelse, der gøres eller tænkes gjort af Patentet. I første Linje vil det være Patentkommissionens Opgave at virke som Forligsinstitution og søge at bringe Parterne til Enighed om Betingelserne og først, hvis dette ikke lykkes, selv træffe Bestemmelse. Hvilke Synsmaader Patentkommissionen iøvrigt bør lade sig lede af, kan næppe afgøres gennem legale Formler. Den engelske Patentlov har (jfr. navnlig §§ 24 og 27) forsøgt gennem en Række Anvisninger til Registrator (comptroller) at løse dette Spørgsmaal, men trods disse Anvisningers tilsyneladende Vidtløftighed, lader de sig i Hovedsagen reducere til saa ret almindelige Grundsætninger, som at Registrator skal søge at sikre den videst mulige Udøvelse i Landet, som er forenelig med, at Patenthaveren faar et rimeligt Udbytte af sine Patentrettigheder, samtidig med at han skal søge at sikre Patenthaveren det størst mulige Udbytte af Patentet, der er forenelig med dets Udnyttelse med rimelig Fortjeneste for Licenshaveren; endelig at Registrator skal søge at tilvejebringe saadanne Vilkaar, at hvis der er flere Licenshavere, disse stilles saa vidt muligt paa lige Fod, hvorved der kan blive Tale om at nedsætte Afgiften for tidligere Licenshavere eller tage Hensyn til Arbejde og Udlæg, som tidligere Licenshavere maatte have haft i Sagens Anledning. Der er iøvrigt den Ulempe ved saadanne detaillerede Anvisninger, at de netop paa Grund af deres Udførlighed kan efterlade Tvivl om, hvorvidt Registrator er bemyndiget til at træffe Afgørelser i Tilfælde, der ikke er forudset, eller som falder uden for den ved Lovordene skabte Ramme. Den Art Ulemper hæfter formentlig ikke ved de i nærværende Forslag anvendte Udtryk, der er saa vide, at de hjemler Patentkommissionen Adgang til at tage Hensyn til alle saavel almindeligt forekommende som særlige Forhold, der maatte gøre sig gældende baade for Patenthaverens og Licenshaverens Vedkommende, samt til

foruden Fastsættelsen af Afgiften og dens Betalingsmaade at træffe Bestemmelser om, hvilke Forholdsregler der vil være at iagttage, hvis Licenshaveren skulde misligholde de ham paalagte Forpligtelser. Hvad Patenthaverens Misligholdelse af de ham ved Licensens Tildeling paalagte Forpligtelser angaar, vil denne i det væsentlige rammes af Bestemmelsen i den foreslaaede Paragrafs sidste Stykke, jfr. nedenfor.

Til Konventionens Bestemmelse i Art. 5, 3. Stk., om, at de Forholdsregler, det tillades de kontraherende Stater at træffe imod Misbrug af den ved Patentet tilstaaede Eneret, ikke skal kunne gaa ud paa Bortfald af Patentet, „medmindre Tilstaaelsen af Tvangslicens maatte være utilstrækkelig til at forebygge saadanne Misbrug“, er der taget Hensyn i den foreslaaede Paragrafs 5. Stk.. Herefter kan Patentet omstødes ved Dom, hvis Patenthaveren, naar en Licenstildeling har fundet Sted, umuliggør eller lægger væsentlige Hindringer i Vejen for Udøvelsen af Patentet her i Riget, dog at Sag herom tidligst kan rejses 2 Aar efter Tilstaaelsen af den første Tvangslicens.

Ifølge den foreslaaede Paragrafs 1. Stykke paahviler det Patenthaveren at drage Omsorg for, at Patentet inden en vis Tids Forløb udøves her i Riget. Det kan imidlertid ikke nytte, at denne Pligt er søgt opfyldt eller fremtvunget gennem Licens, hvis Patenthaveren benytter sig af Midler, han paa mange Maader kan være i Stand til at raade over, til at sabotere Udøvelsen, eller hvis han misligholder Forpligtelser, han i denne Anledning har paataget sig, eller som er paalagt ham ved Fastsættelsen af Vilkaarene for Licensen. Ligeledes vil det kunne forekomme, at Patenthaveren spiller under Dække med en foregiven Licenshaver, hvis Opgave det i Virkeligheden er at forrette Straamandstjeneste og dække over en Udøvelse, der i Realiteten ikke finder Sted eller dog ikke i det forudsatte Omfang. I saadanne og lignende Tilfælde hjemler derfor Forslaget i Overensstemmelse med den ved Konventionen fastsatte Indrømmelse Patentkommissionen eller iøvrigt enhver privat deri interesseret Adgang til ved Dom at kræve Patentet omstødt.

Den i Paragraffens Slutning optagne Regel om, at Sag til Patentets Omstødelse ved Dom ikke skal kunne rejses, førend mindst 2 Aar er forløbet fra Tilstaaelsen af den første Tvangslicens, skyldes den paa Konferencen i London 1934 foretagne saa-